

Ангел Каралийчев

Една кибритена клечка

Имаше една кибритена клечка, сложена в синя кутийка. Тя беше клечка като клечка, направена от дръвце, с кафява запалителна главичка, но не знам защо се смяташе за по-умна от другите. Може би защото главичката ѝ изглеждаше по-дебела и случайно я бяха сложили в най-горната редица на кутийката. Лежеше върху другарките си и час по час повтаряше:

– Аз съм клечка над клечките! Аз съм клечка и половина!

Другите в кутийката я слушаха и се усмихваха мълчаливо. Те знаеха народната мъдрост, че който се хвали – не пали.

Веднъж стопанката на къщата грабна кибритената кутийка от полицата и се наведе да накладе огъня под камината. Така, се случи, че като отвори кутийката, пръстите ѝ напипаха горделивата клечка.

– Моят час удари! – извика развълнуваната клечка. – Щом пламна, ще лумне мигом такава светлина, че целият свят ще ослепее! Гледайте! Гледайте!

Всички клечки в отворената кутийка надигнаха главичките си да видят чудото, но светът не ослепя, защото дебелията главичка на клечката не можа да се възпламени. Стопанката я драсна веднъж върху палилото на кутийката, повтори, потрети, но никакво пламъче не се появи... Тогава ядосаната жена викна:

– Ех, че негодна клечка!

И я захвърли през отворения прозорец. Кибритената клечка извика:

– Хопля, аз съм била крилата!

Но преди да довърши думите си, падна на земята, чукна си главичката върху едно камъче, отхвъркна и тупна в сухия улей, през който изтичаше от време на време мътната вода от готварницата в помийната яма.

В двора над къщния покрив дремеше с разперени клони стара круша с кух дънер. Тя беше на младини ударена от гръмотевица – цялата обгорена – и сега живуркаше едвам-едвам. В клоните ѝ на скрито място гнездеше едно славейче. То се люшкеше безгрижно по клончетата и чуруликаше сладко, защото в гнездото му растяха и наливаха млади сили три чудесни пиленца.

Когато клечката падна на земята, славейчето подскокна и рече:

– Туп! Откъде падна?

– От небето! – излъга клечката.

– Че коя си ти? – учудено я загледа пойната птичка.

– Аз съм сестра на звездите! Аз съм внучка на мълнията! – продължи да лъготи клечката.

– Какво? – с дрезгав глас проговори крушата. – Мълния ли?

И цялата, изтръпна от страх. Всичките ѝ листа до едно затрепераха...

– А защо не блещукаш като звезда? – наивно попита славейчето.

– Аз не само блещукам, но и пламтя, когато някой ме блъсне по главата. Трябва да знаеш, че моята глава е огнена. Ако пожелаея, мога да избухна като атомна бомба и да изгоря целия свят. Всичко! Всичко!

– И къщата ли? – тревожно изчурулика славейчето.

– И нея!

– И сламената купа в градината?

– Тя ще се превърне в пепел само за един миг!

– А кошарата?

– Тя ще изгори заедно с агънцата!

– Тогавата ти можеш да изгориш и старата круша?

– Мога! – важно отговори клечката.

– А гнездото ми?

– На твоето гнездо е потребно само едно пламъче.

Голокрилите пиленца подадоха главичките си навън:

– Майчице, попитай я какво сме ѝ направили. Защо не я клъвнеш тая проклета клечка! Клъвни я!

– Нека опита! Ха де, слез по-долу да ме клъвнеш! – заканително извика кибритената клечка на славейчето, но то хвъркна нагоре уплашено и кацна в гнездото си. Закри с крилца пиленцата и започна да им шепне:

– Не я гледайте, защото е много страшна! Тя може всеки миг да избухне!

Горкото славейче беше повярвало на клечката. Подухна ветрец. Старата круша заскърца жаловито. Агънцата в кошарата се разблеяха сърцераздиращо. Майките им, които пасяха тревица в ливадата, ги чува, дотърчаха запъхтени и заблъскаха с глави заключената врата. Гащатият петел плесна с крила, подхвъркна на плета и закукурига към дърветата в градината:

– Бягайте! Бягайте, додето не сте изгорели!

– Как да бягаме, когато имаме корени? Ние не можем да се изтръгнем от Земята – съкрушени отвърнаха дърветата.

Старият пуйк, който все викаше „клю-клю-клю“ и разнасяше клюки, се втурна да разкаже на всички, че е приближил свършекът на света.

А горката сламена купа охкаше, пъшкаше и мърмореше:

– Отивам си още неначената. Туй за туй ще си изгоря, преди да съм нахранила теленцата, агънцата и яренцата!

Като разбра каква тревога настъпи след заканата на кибритената клечка, едно от славейчетата – най-хитрото – подаде главичка изпод крилото на майка си, озърна се и видя котарака Петър, омърлушен на покрива. Уж дреме, едното му око е затворено, но другото святка и все към гнездото гледа.

– Какво се блещиш към нас! – сърдито писна славейчето.

– Ами какво да правя? – прозя се Петър.

– Слез долу да изядеш оная кибритена клечка с огнената глава!

– Аз клечки не ям! – отвърна котаракът.

– А какво ядеш?

– Мишки.

– Ще видиш ти мишки, когато си видиш опашката.

– Защо?

– Защото оная злосторница, дето е в улея, се заканва да превърне в пепел всичко. Наместо да се прозяваш на покрива, иди я наковлади на стопанката!

– Тъй ли? Отивам! – измяука котаракът Петър и се смъкна по водосточната тръба.

Влезе в готварницата през отворената врата и се замота в краката на стопанката.

– Бягай оттука! Все на покрива се излежаваш, а мишките изпоядоха всичко. По-скоро в зимника! – кресна стопанката и ритна Петър.

Котаракът се втурна слепешката, скочи на умивалника и обърна легена, който беше препълнен с нечиста вода. Водата рукна надолу през тръбата, зашумя, напълни сухия улей, грабна, кибритената клечка и я понесе към помийната яма.

– Как тъй? Аз не искам! Аз съм клечка над... – записка кибритената клечка, но не можа да си довърши думите, тъй като намокрената и главичка омекна и горделивата клечка, която се заканваше да запали целия свят, пропадна в ямата.

КРАЙ

© Ангел Каралийчев

Сканиране и разпознаване: unicode, 2007

Редакция: BНorse, 2007

Публикация:

Ангел Каралийчев, НАЙ-ТЕЖКОТО ИМАНЕ – ПРИКАЗКИ И РАЗКАЗИ

Съставител ГЕОРГИ СТРУМСКИ

Библиотечно оформление СТЕФАН ГРУЕВ

Редакционна колегия ЕФРЕМ КАРАНФИЛОВ, ИВАН ЦВЕТКОВ, ЙОРДАН МИЛЕВ,
КАМЕН КАЛЧЕВ

Отговорен редактор НИКОЛАЙ ЯНКОВ. Редактор на издателството АННА
ПАНЧЕВА

Илюстрации АЛЕКСИ НАЧЕВ. Художник на корицата РАДОЙ БОЯДЖИЕВ.

Художествен редактор ИВАН МАРКОВ

Технически редактор ЕЛЕНА МЛЕЧЕВСКА. Коректор ТАНЯ СИМЕОНОВА

Първо издание. ЛГ. V. Тематичен № 13/9537172431/6006-2-79

Дадена за набор на 23. IV. 1979 г. Подписана за печат на 27. IX. 1979 г. Излязла от
печат на 10. X. 1979 г.

Поръчка № 118. Формат 1/16 60×90. Тираж 60 000. Печатни коли 16. Издателски коли
16. Цена 2 лв.

„НАРОДНА МЛАДЕЖ“ – ИЗДАТЕЛСТВО НА ЦК НА ДКМС. МОНОФОТО, ПЕЧАТ
И ПОДВЪРЗИЯ ДПК „Д. БЛАГОЕВ“. СОФИЯ – 1979

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3382>]